

Toeval

Onder de goede voornemens zit vaak de wens het jaar eens rijk te beginnen. Rijk in materieel opzicht bedoel ik. Vandaar de stormloop op eindejaarsloten. Als je tijdens het eten van de oliebollen als klap op de vuurpijl ook nog eens een miljoentje of twee wint kan het nieuwe jaar natuurlijk niet meer stuk. Maar je kunt het geld dat je aan zo'n lot besteedt beter direct op je spaarrekening zetten, want het zou wel heel toevallig zijn als jij net dat winnende lot koopt.

Toch vind ik dat je het toeval wel een handje kunt helpen. Dus doe ik, sinds ik verhuisd ben naar Amersfoort, mee aan de postcodeloterij. Omdat mijn moeder vindt dat we in zo'n typisch winnend straatje wonen. Maar hoe trouw ik ook elke maand mijn donatie overmaak, ik heb nog niemand met een cheque aan de deur gehad.

Toeval bestaat wel. Als ik niet in Amersfoort was komen wonen, dan had ik nooit een reünie georganiseerd. Op een zaterdag ergens in juni liep ik namelijk zomaar een klasgenootje tegen het lijf. 27 jaar hadden we elkaar niet gezien en nu waren we allebei op dezelfde dag, op hetzelfde moment, op dezelfde plek. Terwijl we allebei geboren en getogen zijn in Amsterdam.

Het resultaat van deze toevallige ontmoeting was een nostalgische ontmoeting met dertig klasgenoten een jaar later. Stel dat ik in Zutphen was gaan wonen, dan was dat allemaal niet gebeurd. Of toch wel?

Het is maar goed dat je niet weet hoe je leven zou verlopen als je een andere beslissing had gemaakt. Maar ook van dat dilemma kun je wakker liggen: stel dat ik verhuis, dan verandert mijn postcode. En wat als het winnende lot net na die verhuizing valt in het straatje waar ik tot dan toe woonde. Dat zou wel heel toevallig zijn. Of nee, dat is geen toeval meer, dan is dan gewoon vette pech.

Annette Verspoor

Gepubliceerd in: De Stad Amersfoort, 2005

